

66 **E**rika, ar tu pasiruošusi nepamirštamai kelionei?“

„Nekantrauju išgirsti, Tomai! Papasakok man apie ją!“

„Kelionė susijusi su šia knyga, kurią laikau rankose... Vakar man ją davė keistas vyriškas smailia balta barzda.“

„Kas jis buvo? Vienas tavo mokytojų?“

„Ne, ne! Man atrodo, jis antikvariato savininkas. Šią knygą pamačiau parduotuvės vitrinoje ir užėjau paklausti kainos, bet jis man tiesiog davė knygą ir nieko neprašė mainais.“

„Jis tau ją tiesiog davė? Kodėl?“

„Neįsivaizduoju. Sakė, kad turiu knygą saugoti ir atidžiai skaityti, geriausia tikrų draugų būrelyje.“

„Kaip šaunu... Suintrigavai manel!“

„Tai ko mes laukiam? Pradėkim skaityti!“

„Žinoma! Perskaitysime akimirksniu. Būtinai kartu!“

„ATOČOS“ LOBIS

ŠIANDIEN YRA TA DIENA!

FLORIDOS PAKRANTĖ,
56 KILOMETRAI Į VAKARUS NUO KI VESTO,
1622 METAI.

Rugsėjo 4 dieną, po kelių atidėliojimų ir keleto nelaimingų atsitiktinumų, laivai dvyniai „Nuestra Señora de Atocha“ ir „Santa Margarita“ galiausiai paliko Havanos uostą Kuboje ir kartu su kitais dvidešimčia laivų pradėjo kelionę Ispanijos link. Jeigu jų kapitonai būtų žinoję, koks likimas laukė išplaukus jūron, prieš pakeldami bures būtų palaukę naujų aušrų ir saulėlydžių. Ir „Nuestra Señora de Atocha“, ir „Santa Margarita“ buvo prikrautos lobių – brangenybių, aukso ir brangakmenių, skirtų Ispanijos karaliui Pilypui IV, dar vadintam planetos karaliumi. Senovės įrašai nurodo, kad laivuose buvo neįtikėtinų daiktų ir neįkainojamų prekių. **1622 metų rugsėjo 6 dieną** netikėta ir smarki audra užnešė „Nuestra Señora de Atocha“ ant barjerinio rifo, kuris pramušė laivo korpusą. Besiveržiantis vanduo greitai nuskandino laivą, o jo dvynys įstrigo visai netoliese: tik penki igulos nariai išgyveno, o visas neįkainojamas laivo krovinytės paskendo.

1622 METŲ SPALIO 5 DIENĄ

kilusi audra situaciją dar labiau pablogino, nes išblaškė žinomiausio ispanų karaliaus flotilės laivo krovinį, kurį pasiglemžė vandenys.

Pilypas IV, kuris tikėjosi, kad lobis pasitarnaus Trisdešimties metų karui, išiskolino Genujos bankininkams, todėl padengdama skolą jo šeima, Habsburgai, prarado dalį savo galios. Vėliau Ispanijos karūna kelis kartus, nors ir nesėkmingai, bandė atgauti lobį. Vėlesniais metais po daugelio bandymų dalis „Santa Margaritos“ krovinio galiausiai buvo atgauta. **Deja, „Atočos“ lobs dinga.**

KI VESTAS, FLORIDA, 1985-ŪJŪ VASARA

„Šiandien yra ta diena!“ – sušuko Melas Fišeris ir dar kartą nérė. Pastaruosius šešiolika su puse metų, kiekvieną rytą maždaug tuo pačiu laiku, jis apsilkdavo naro kostiumą ir kartu su palai-kymo komanda nerdavo į vandenį ieškoti prarastų lobių.

Jis jau buvo pripratęs kiekvieną kartą nusivilti, jau buvo susitaikęs su tuo, kad reikia kęsti šeimos ir draugų pašaipas dėl beviltiškų pastangų ir užsispyrimo. Bet Melas nepasidavė, jis liko ištikimas savo svajonei. „Taigi, ponios ir ponai, žinokite, kad ir šiandien mano tėvas dar kartą ištare legendinius žodžius: „Šiandien yra ta diena“ ir vėl nérė į vandenį“, – pasakė Keinas per radiją iš gelbėtojų laivo „Dauntless“¹, kuris kasdien atidžiai prižiūrėdavo Fišerio darbus.

„Ar esu jums pasakojęs, kaip visa tai prasidėjo?“

Keinas pasakojo šią istoriją visiems, ne tik lobių medžiotojams iš Floridos pajūrio. Taigi jis tęsė: „Beveik visą gyvenimą mano tėvas buvo tik paprastas ūkininkas, auginęs viščiukus, bet vieną dieną prieš šešiolika metų svajonės jam

¹ „Bebaimis“ (angl.).

tapo svarbesnės nei realybė. Jis apleido viską, pardavė savo ūkį ir nusprendė gautus pinigus panaudoti igyvendindamas savo svajonę: prisijungti prie didelės lobių medžiotųjų grupės. Jau kurį laiką jis norėjo rasti „Nuestra Señora de Atocha“, prarastą ispanų laivą, kuris turėjo būti prikrautas brangenybių, aukso ir brangakmenių.

Po kelerių metų mano tėvas iš tiesų rado du ispanų laivus, iš kurių vienas buvo „Santa Margarita“. Bet „Nuestra Señora de Atocha“ vis išsisukdavo nuo jo.“

Staiga Keinas nutilo: vandenyje nardytojai susijaudinę mostagavo rankomis.

Taigi jis pasiėmė žiūronus, kad geriau išžiūrėtų. Jo tėvas ką tik buvo iškilęs iš vandens ir pergalingai kėlė ranką.

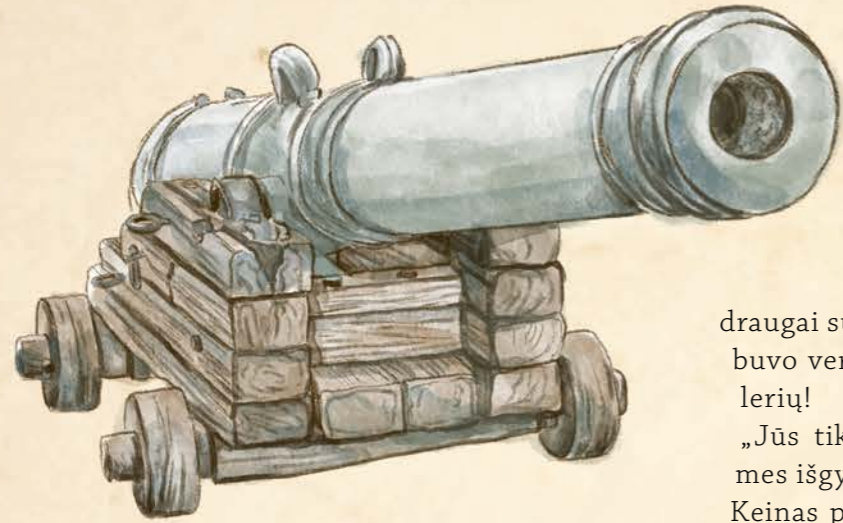
„Aš negaliu patikėti! – sušuko Keinas. – Mano draugai, esu įsitikinęs, kad šiandien,

1985 METŲ LIEPOS 20-OJI, ŠEŠTADIENIS,

yra data, kurios nė vienas iš mūsų nepamirš...

Pasirodo, kad mano tėvui ši diena pagaliau yra „ta diena“!“

Netrukus Melas tai patvirtino: jis pastebėjo „Atočos“ nuolaužas dvidešimties metrų gylyje. Naujienos apie atradimą greitai pasklido po visą pasaulį.

Iš tiesų Melas, jo šeima ir visi jų draugai sužinojo, kad lobis, iškeltas į paviršių, buvo vertas gan nemažai... 450 milijonų dolerių!

„Jūs tikriausiai manote, kad po tos dienos mes išgyvenome tik sėkmę, ar ne? – paklausė Keinas per radijo interviu praėjus daug laiko po neįtikėtino atradimo. – Iš tikrųjų mums buvo

sunku. Kai Floridos valstija sužinojo mano tėvo rasto lobio vertę, ji iškėlė ieškinį, tikėdamasi pasisavinti visas vertybes. Mano tėvas prastai miegojo iki tol, kol laimėjo bylą... jis turėjo daug ką apgalvoti! **Laimė, galiausiai mūsų pastangos atsipirko, ir jo širdis prisipildė laimės ir pasididžiavimo.“**

2011 METŲ BIRŽELĮ,

Melo vaikai ir keli Melo įkurtos narų kompanijos „Treasure Salvors“² nariai rado penkių šimtų tūkstančių dolerių vertės senovinį smaragdinį žiedą. Niekas nežino, kas dar guli jūros dugne... Lobių medžiotojai iš viso pasaulio, mes jus išpėjome!

Melas Fišeris mirė 1998 metais, sulaukęs 76-erių, bet žurnalistai ir ekspertai mano, kad **įžymiojo lobio medžioklė vis dar tęsiasi**. Iš tiesų pagal senovinius dokumentus krovinio vertė turėtų būti daug didesnė negu 450 milijonų dolerių, nes jame buvo bronzinių patrankų ir kitų vertingų lobių.

² Lobių gelbėtojai (angl.).